

Üdvözet az Olvasónak!

Rendszeres támadás éri az ásványvíz palackozókat a műanyagpalackok használata miatt. A támadás kétirányú: szennyezi a környezetet és hogy ártalmas anyagok oldódnak ki belőle s emiatt a víz is rosszá lesz. Ezeket a támadásokat meg lehetne oldani azzal az egyszerű válasszal, hogy az idő kerekét nem lehet visszaforgatni, a fogyasztók ezt kívánják, stb. de ez a környezetvédőket nem elégti ki. Természetesen egyelőrt a környezetvédőkkel abban, hogy ezeknek a palackoknak az újrahasznosítását meg kell oldani, de nem értek egyet a palackok újra töltésével.

Megpróbálom összegyűjteni azokat az okokat amelyek a műanyag palack használata mellett szólnak. Aki még emlékszik a másfél literes csattzárás ásványvízes palackokra az tudja, hogy ezek a palackok bizony nehezek voltak üresen is, hát még akkor amikor bennük volt a másfél liter ásványvíz. A faláda tömege – amelyben ezeket a palackokat szállították – és a telepalackok tömege együttesen bizony kemény férfierőt kívánt. Az akkori szabvány előírása szerint ezeknek a palackoknak legalább 5 at túlnyomást kellett kibírni, ami azt jelentette, hogy az üveg falvastagsága és ezzel együtt a tömege jelentős volt.

A 70-es években megjelent a piacon az egy literes csavarzárás un. EURO palack és a műanyag rekesz, ami javított ugyan a helyzeten de a szállítási és „cipelési” problémákat sem az iparban sem a kereskedelemben, sem pedig az otthonokban nem oldotta meg. Ezek a palackok un. betétdíjas, visszatérő, többszöri töltésre alkalmas palackok voltak, amelyeket be kellett gyűjteni a kereskedelemben és vissza kellett szállítani az iparhoz. Ez természetesen több problémával járt együtt. Itt jegyzem meg, hogy az üvegpalack – különösen széndioxiddal telt vízzel – balesetveszélyes és pl. gyermeknek nem volt szabad kiszolgálni emiatt.

A kereskedelemben biztosítania kellett megfelelő raktárhelyiséget nem csupán a tele palackoknak, hanem a visszaváltott üvegeknek is. Mivel a vállalatok különböző palackokat használnak, így ezeket szét kell válogatni, mielőtt az illetékes üzembe visszaszállítják. Ehhez is hely kell és a göngyöleg raktározása nagyon sok pénzbe kerül.

De vizsgáljuk meg, hogy milyen problémát vet fel a begyűjtött üvegek újra töltése. A legfontosabb a higiéniai kérdés. Nem lehet tudni, hogy abban az üvegben amelyben ásványvíz, üdítőital vagy gyümölcsle volt vajon közben mit tároltak és hogy honnan került vissza az üzletbe. Esetleg a szemetes kukából?

A palackok mosásához használatos gépek a palackozó gépsoron belül a legnagyobb költséget igénylik, de hát ez legyen a beruházó gondja. Ami összefügg a környezetvédelemmel az a rendkívül nagy energia felhasználás (és ugye ennek előállítása nem kevés környezeti kárt okoz), a rendkívül nagy edesvíz igény, aminek az előállítása ugyancsak sok energiát és pénzt emésztett fel, és nem utolsó sorban a mosáshoz felhasznált tisztítószer (lúg) ami bizony jócskán szennyezi a környezetet.

Egy harmincezer (30.000) palack/óra teljesítményű mosógéphez három műszakban kb. 50 m³ (ötvenezer liter!) ivóvíz minőségű vízre és kb. 240–250 kg lúgra van szükség!

Vajon kiszámolta-e valaki, hogy a palackok ide-oda fuvarozása milyen költséggel jár? Bizonyára igen. Tessék azt is kiszámolni, hogy milyen szennyezést okoznak az autók, amelyekkel a fuvar bonyolítják.

Ezzel szemben milyen előnye van a PET palackban való forgalmazásnak? Mindenek előtt az, hogy ez a csomagoló anyag könnyű.

Nézzünk körül most ezekben a nyári meleg napokban, hogy hány embernek – főleg fiatalnak a táskájában vagy a kezében van az ásványvízes palack. És isznak a metróban, az utcán, mindenütt, ahol szomjasnak érzik magukat. Megtehetnék, megtették ezt a nehéz üvegpalackkal? Az, hogy hat palackot könnyűszerrel hazavihet egy háziasszony is a boltból, mert bár nem könnyű, de legalább a palackok tömege nem terheli a házasszállítást. Nem utolsó sorban a PET palack nem törik és így nem balesetveszélyes.

Vajon mi lesz az összetört üvegekkel? Ennek egy kisebb része természetesen felhasználható az üvegyártásban, de egy jelentős rész VALÓBAN szennyezi a környezetet. Az üveg ugyanis sem el nem égethető, se humusz nem lesz belőle és olyan változatos felhasználási módja sincs, mint a PET palacknak.

Ma már a nagyobb vállalatok a helyszínen készítik a palackokat, amelyeket legfeljebb át kell öblíteni, de sok esetben erre sincs szükség, mert közvetlenül a palackfűvőből a töltőgépre kerül az új palack s csak bele kell tölteni az ásványvizet.

A környezetvédők és persze mások is felvetik azt a kérdést, hogy miért igyunk drága ásványvizet amikor a csapból folyó ivóvíz sokkal olcsóbb és a palackokkal nem szennyezzük a környezetünket. Az első kérdésre a válasz természetesen az, hogy az ivóvíz „csinált” víz, mivel azt kémiai, biológiai és fizikai módszerekkel a vízművek „állítja elő” felszíni és felszínalatti, valamint már többször használt szennyezett vízből. Az így kezelt víz természetesen alkalmas az emberi szervezet biológiai vizigényének (szomjúságot) kielégítésére.

A természetes ásványvíz eredeténél fogva tiszta. A vízkivételi helyen (kút, forrás) kell palackozni. Olyan ételmszer, amelyhez széndioxidon kívül semmi nem adható hozzá. Csak fizikai úton (levegőztetés) vonható ki a természetes ásványvízből a kénhidrogén, vas, mangán. (Ezeket az anyagokat is csak azért szokták eltávolítani, mert esetleg – az egészségre nem káros, de nem tetsző – kiválást okozhatnak a palackban.)

A palackozott természetes ásványvíz ételmszer és az ételmszernek jó ízűnek kell lennie. A természetes ásványvíz, mivel nem klórozák és semmiféle idegen anyagot nem tartalmaz ezért jó ízű, szomjoltó hatása kütünő.

És még egy nagyon fontos különbség: az hogy mi van a palackban elolvasható a palack címkéjén, hogy mi folyik a csapból arról csak annyit tudunk, hogy olyan víz, amelyet naponta ellenőriz az illetékes egészségügyi hatóság ezért bizonyos, hogy az emberi egészségre nem káros. De hogy mit tartalmaz...?

Felvetik azt is, hogy a természetes ásványvíz mivel ásványi anyagokat tartalmaz sokak számára nem egészséges. Így a víz nátrium és kalcium tartalmát kifogásolják.

Az emberi szervezetnek kb. kétezer mg (milligram) nátriumra van szüksége naponta (ezzel szemben sajnos kb. ötezer mg-ot fogyasztunk). A hazai ásványvízeink legtöbbször 200–250 mg nátriumot tartalmaz, ami a napi szükséglet 10 százaléka, de bőségesen található olyan ásványvíz is a kereskedelemben amelyben csupán 20 mg vagy annál is kisebb mennyiségben találunk nátriumot. Lehet választani!

Az átlagos napi kalciumszükséglet 800–1000 mg. Hazai ásványvízeink 150–250 mg körül tartalmaznak kalciumot, de bőségesen található olyan ásványvíz is a kereskedelemben, amelyben ennek csupán töredéke található... és hát arról ne is beszéljünk, hogy a magyar populáció – ezen belül is első sorban a nők – kalcium hiányos.

Egyelőre emnyit a támadásokról és azok elhárításáról.

Lehet velem vitatkozni!

főszerkesztő